

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 42.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μάται ἀμφιλώιδος, ἵνα μὴ καὶ τῷ
δύγματι ἦσαν παρθεσήσης. εἰώθασι
γὰρ πολλοὶ ἀπὸ τῆς τῆς λεγόμενης
δόξης τοῖς λεγομένοις ψηφίζεσθαι.

Θεοδώρω σχολαστικῷ. μ.

Ὁ μὲν ἀδελφός, ὠθαυμάσει, ὁ σὸς
ἀπὸ τῶν θαυμάζεται, σὺ δὲ ἀπὸ
λόγον, ἐκείνος δὲ ὀρθότητα γνώμης,
σὺ δὲ ἀπὸ δεινότητα γλώττης ἐκεί-
νος ἀπὸ μετριότητα ἡθους, σὺ δὲ ἀπὸ
φρασεως ὄγκον ἐκείνος ὡς καρπῷ
ἐρύων, σὺ δ' ὡς φύλλοις κομῶν. εἰ ποί-
νω τῆς ἔπος ἔχει, ζήλω τ' αὐτῶ ἀ-
δελφός, ἵνα καὶ ἀμφοῦ εὐδόκιμος εἴης.
ἔγερ ποσὶ τοῖς ἐκείνος τῆς σῶν, ὅσον
σὺ τῆς ἐκείνος γηφίζεις πλεονεκτη-
μαίται.

Τῷ αὐτῷ. μα.

Θαυμάζοντές σε πινὲς δὲ ὀξύτητα
ἔθ, ἔγ γλώττης δεινότητα, γράφοιται
ὡς δύσειν καὶ δυσπερίστοι καὶ δύσκο-
λον. δέον γὰρ τοῖς ὑποδεετέροις
συγκρατεῖναι, ἔδὲ τοῖς κρείττοις πα-
ραχωρεῖν, ἐκείνῳ εἰταυθ' οὕτως ἔχει,
μὴ κατ' ἄβελζε τιῶ ἀρίστη παιδεύσει
τῆ τῆς γνώμης σκαρότητι ἀλλὰ κίρτα
τῆ εὐφύια τιῶ εὐδύμια, καὶ τῆ τῆς
λόγων δεινότητι τιῶ τῆς τῶν ἡμε-
ρότητα, ἵνα ἐκείνῳ ἐπ' αὐτοδύμιος γένοιτο.

Τῷ αὐτῷ. μβ.

Σοφὸν τῷ λόγῳ ἐγὼ γὰρ οἰεῖσθαι μὲν
τὸν σαφῶς παρθεσήσῃ διωάιδρον τὸ
νοηθεῖν, ἔτὸν ὑποσφοῖς καὶ ὑψηλαῖς
λέξεσι, καὶ τὰ σαφῆ ὀπισκιάζονται. ὁ
μὲν γὰρ τὸ λεληθὲς εἰς φῶς ἀγει. ὁ δὲ
καὶ τὸ πᾶσι δῆλον, εἰ σκότῳ κατακρύ-
πτει. δὲ ἐκείνος μὲν ἄτε τῆς τῆς ἀ-
κρατῆς ἀφελείας ἐφείμερος, πολυύ-
μιτος. αὐτὸς δὲ ἄτε τῆς ἰδίας δόξης
ἄρεθώιδος ἀγέρας.

dei dogmatibus certamen instituerē defi-
ne: ne alioqui, vt dogma quoque supere-
tur, in causa sis. Solent enim complures ab
eorum, qui loquuntur, existimatione, de
iis, quæ dicuntur, sententiam ferre.

Theodoro Scholastico. 40.

Frater quidem tuus, vir eximie, ob mo-
res in admiratione est: tu ob sermonem,
ille ob animi integritatem: tu ob linguæ
facundiam. Ille ob morum moderationem:
tu ob verborum fastum ac tumorem. Ille,
vt fructu scatens: tu, vt foliis abundans,
Quamobrem si ita est, fratrem tuum imi-
tare: vt utroque nomine laudem & gloriâ
consequaris. Neque enim tam tuis ille,
quàm tu ipsius docibus opus habes.

Eidem. 41.

Quidam te ob ingenij acumen ac dicē-
di facultatem admirantes, vt cōtentiosum
atque ad audiendum difficilem & moro-
sum accusant. Nam cum ad inferiores te
demittere debeas, tu cōtrà ne superiori-
bus quidem ac præstantioribus cedis.
Quocirca, si res ita se habet, ne eruditio-
nem eam, quæ in te summa est, per animi
sinisteritatem atque improbitatem probro
ac dedecore affice: verum egregiæ indoli
benignitatem, & eloquentiæ morum sua-
uitatē & facilitatē admisce: quod vtrinque
laudē tibi ac nominis celebritatē comites.

Eidem. 42.

Eloquentem ego hunc esse statuerim,
qui id, quod animo concepit, perspicua o-
ratione demonstrare potest, non qui do-
ctissimis & sublimibus verbis, ea etiam que
clara & dilucida sunt, obscurat. Ille siqui-
dem, quod latet, in lucem profert: hic, il-
lud etiam quod omnibus perspicuum est,
in tenebris occultat. Eoque nomine ille,
vt qui auditoribus prodesse cupiat, am-
plissimis laudibus celebratur: hic contrà,
vt qui gloriæ suæ cupiditate flagret, hono-
ris ac præmij expertus relinquitur.

¶ iij